

Estimar els llocs deixant de banda l'amor romàntic

tendim a reflectir la nostra manera d'estimar en la relació que tenim amb els llocs que habitem.

els som fidels? els habitem desitjant viure en un altre lloc? sentim culpa per renegar-ne si, per exemple, ens han vist créixer? necessitem habitar o posseir algun vincle per legitimar el sentiment d'estima o pertinença a un indret?

en una societat on el paradigma ha estat estimar d'una manera romàntica, fidel, exclusiva, sense crítica i amb una defensa a capa i espasa de la parella única, la nostra estima cap als llocs que ens defineixen és similar. què és en el fons sinó el patriotisme i tots els miratges nacionalistes propis del sistema capitalista? orgull, pertinença, tancament de files, desig inconfessat.

aquest estiu he pensat molt en la relació que tinc amb Manresa, la ciutat on visc i d'on soc, per arribar a la conclusió que l'estimo des d'un paradigma més propi d'una relació poliàmora que no de l'amor romàntic. d'alguna manera, sento que Manresa em dona unes coses i jo n'hi aporto unes altres. al mateix temps, altres llocs em donen coses diferents que també em realitzen, i és per això que els estimo i m'hi vinculo. això es tradueix a sentir que "amb la calor i l'agost no fujo de Manresa", sinó que ens deixem l'espai en la nostra relació per trobar en altres vincles allò que ens fa seguir estimant-nos de manera compromesa.

ens ajudarà aprendre a estimar els llocs de manera sincera i fidel a allò que ens fan sentir i a allò que ens fa lliures d'habitar-los. ens ajudarà fer-ho d'una manera crítica si cal, guardant espai quan no ens ajuden i acompanyant-los quan els cal que els habitem. ens pot ajudar entendre que per habitar-los i ser-ne part no ens cal estimar d'una manera encegada cadascun dels seus detalls, sinó formar-ne part en la mesura que la relació que hi mantenim ens aporta i aporta a l'altre.